כדור ועוגות חול

נ. ארטיוכוב

על השבילים עומדים הספסלים רחוק זה מזה, ובאמצע הגן הם מתקרבים במעגל, כאילו לריקוד כלשהו סביב ארגז החול. ילדים שמגיעים לגן באים ישר לספסלים השמחים האלה. אבל אף אחד לא בא עם ידיים ריקות.

החול נרטב קצת מגשמי הלילה. אם הילד הביא תבניות הוא יכול מיד לאפות בשמש עוגות קומתיים. עם את אפשר כבר לבנות עיר שלמה ובתים גבוהים, מנהרות רכבת תחתית, מוסך למכוניות.

זניה הביאה אתה דלי קטן וכף ואמא שלה הביאה, על כל מקרה, גם כדור ברשת.

את הכדור אמא שמה על הספסל לידה ופתחה ספר. זניה עברה מעל הגדר הנמוכה של ארגז החול והתחילה למלא חול בתבניות.

האחיות, גליה וואליה, בשמלות זהות וסרטים זהים בשערותיהן, זזו הצדה.

גליה, הגדולה, אמרה:

"את אופה עוגות ואנו בונות בית. תבואי להתארח אצלנו" ובכף החליקה על הגג של הבית החדש.

מאוחר יותר בא קוסטיה עם סבתא שלו.
סבתא הייתה זקנה ומאוד מפוזרת וגם
קוסטיה הקטן היה מפוזר מאוד ולא
הביא אתו דבר מהבית. וגם סבתא
שכחה להביא צעצועים.
סבתא אמרה:

"תשחק, קוסטיה, תשחק, ואני אשב
כאן."
בהתחלה עמד קוסטיה ליד ארגז החול,
הסתכל איך הילדות משחקות. ואחר כך
ראה את הכדור של זניה על הספסל, ליד
אמא של זניה.
הוא ניגש ושאל:
"אולי אפשר לקבל את הכדור?"
"קח, יקירי" אמרה אמא של זניה.
"פאם! פאם!" קפץ הכדור על השביל,
התרומם גבוה ואחר כך כל פעם נמוך
ונמוך יותר. אחר כך רק התגלגל ונצץ
בצבעי כחול ואדום שלו. קוסטיה רץ

אחריו, קפץ ושרק משמחה, השיג אותו, הרים בשתי ידיו, זרק אותו שוב על השביל.

"פאם! פאם! פאם!"

זניה הסתובבה. הכדור היה כחול עם כתמים אדומים, בדיוק כמו שלה. קוסטיה אף פעם לא בא הנה עם כדור כזה.

היא הסתכלה על הספסל. כן! ליד אמא מונחת רק הרשת הריקה!

ומיד נמאסו לזניה עוגות החול. התחשק לה לרוץ אחרי כדור. היא אספה את התבניות שלה והביאה לאמא. אחר כך ניגשה לקוסטיה ואמרה:

"אני רוצה בעצמי לשחק בכדור."

קוסטיה נתן לה את הכדור, עמד כמה

רגעים, ראה את צעצועי החול של זניה

וניגש שוב לאמא של זניה.

"אולי אוכל לשחק בתבניות?"

"שחק, שחק יקרי" אמרה אמא של זניה

"ואיפה זניה?.. אא, היא שם, רצה אחרי

הכדור..."

קוסטיה עם תבניות והדלי לא יכול היה

לעבור את דופן הארגז, אבל גליה וואליה

עזרו לו.

"אל תשב על החול, הוא רטוב" אמרה

גליה "שב כאן.. תמלא בכף. הנה כך."

וואליה אמרה:

"איזה עוגות יפות הוא עושה!"

ובאמת, העוגות של קוסטיה היו יפות

מאוד. הוא הוריד אותן על החול לא כמו

זניה, בשורות ישרות. קוסטיה סידר את

העוגות במפוזר, איפה שרק הזדמן, בכל

שטח הארגז, על הברכיים שלו, על

מכונית המשא של ילד אחר.. ושתי עוגות נפלו אפילו על הגג של הבית שאותו בנו גליה וואליה. זה היה מצחיק מאוד.
והכדור של זניה קפץ על השביל, הסתבך בדשא ונעצר. זניה הקפיצה אותו שוב, אבל לא כל כך גבוה.
"פאם.. פאם.." הכדור קפץ עוד פעם, ועוד פעם.. אבל מלבד זניה אף אחד לא שיחק בכדור. לא כל כך מעניין לשחק עם הכדור לבד. החול מעניין יותר.
גליה וואליה צוחקות שוב:
"תכבד את הנהג בעוגות. שים לו בחלון.."

זניה הסתכלה. המשאית מלאת עוגות חול התגלגלה לאט אל בית החול.
קוסטיה הוריד עוד עוגה - בשביל הנהג.
מוזר: הדלי מוכר והתבניות מוכרות. וליד אמא, על הספסל, אין תבניות.
זניה הכניסה את הכדור ברשת ושמה לאמא על הברכיים.
"תחזיקי" אמרה ובעצמה הלכה לילדים וישבה ליד קוסטיה.
קוסטיה ראה מיד איך זניה מסתכלת עליו ושאל:
"את רוצה לשחק בתבניות שלך?"
"כן" אמרה זניה.

קוסטיה שם את התבניות והדלי על החול, הסתובב והלך שוב לאמא של זניה. מאחורי גבה זניה שמעה את קולה של אמא:

"קח, יקירי."

ושוב:

"פאם! פאם! פאם!"

זה הכדור שקופץ, מתרומם גבוה, וקוסטיה רץ אחריו. ואצל אמא על הברכיים מונחת רק רשת ריקה.

מיד נמאס לזניה לשחק עם עוגיות החול. הכדור על השביל, הכדור תחת הספסל. קוסטיה על ארבע זוחל תחת הספסל..

כשקוסטיה הוציא את הכדור ורצה שוב להקפיץ אותו, זניה עמדה לפניו.

לא היה לה שום דבר בידיים, כי היא הספיקה להחזיר לאמא את התבניות והדלי. עכשיו זניה לא אמרה דבר וקוסטיה לא ביקש יותר. הוא נתן לה את הכדור בלי מילה וחזר לארגז החול,

לילדות ששיחקו שם.

גליה נתנה לו כף.

"תעשה דרך לבית שלנו, ותמצא ענף קטן כלשהו, אז יהיה לנו גם גן."

וזניה ישבה על הספסל יחד עם אמא וחשבה..

אם היא תיקח את הכדור ותרוץ אתו, אמא תיתן את התבניות לקוסטיה. אם לשחק בתבניות החול ולעזוב את הכדור, אמא תיתן אותו לקוסטיה. לשבת ולא לשחק אי-אפשר. ולקום גם כן אי-אפשר: ביד אחת הדלי, בשנייה התבניות, והכדור על הברכיים. אילו הייתה לה יד שלישית אפשר היה לקחת את הכדור ולקום, אבל אין לה יד שלישית...

אז מה לעשות?